

Tízezer traktoros vesz részt az idei szántóversenyeken

A cél a szántás minőségének javítása

Országsszerte megkezdődtek a magyar mezőgazdaságban immár hagyományosan évről évre sorra kerülő szántóversenyek. Az eddigtől eltérően azonban az idén csak az alapfokú üzemi és részben a járási versenyeket rendezik meg, ezek győztesei majd jövőre, az Országos Mezőgazdasági Kiállítás idején mérkőzhetnek össze tudásukat. Az országos szántóversenyeket egyébként ezúttal mindig kétvétenként, a mezőgazdasági kiállítással együtt tűzik ki.

A szántóverseny ma már valóságos tömegmozgalomnak számít. Az országban kerekén 30 000 szántótraktor dolgozik, s közülük csaknem tízezer neveztek be. Mivel a vetélkedés a szántás jobb minőségéért folyik, a verseny közvetve és közvetlenül is hozzájárul a talajmunkák javításához. Ezt a célt segíti a verseny értékelésének jól bevált, úgynevezett százpontos módszere is: a száz pontot az a traktoros kaphatja meg, akinek

munkája megfelel a nyolc csoportba sorolt minőségi követelmények mindegyikének. Az alapfokú versenyek, amit több száz mezőgazdasági üzemben rendeznek meg, valamint a járási versenyek késő ősziig, a szántási idény végéig tartanak. Ezekről a csaknem tízezer résztvevő 570 legjobbja kerül a jövő évi megyei döntőbe. Az országos versenyen minden megye két első helyezettje indul majd.

Csikorgó homok, mészfoltos aszfalt

Az emeletráépítésekkel mégis megszépül a város

Szép ez a város, senki sem tagadja. De most mégis, mégis más, mint amilyen szokott lenni. Pedig újdonságok, nevezetességek ismét vannak: ház a Dugonics tér és a Kárász utca sarkán, óriás-szökőkút a Móra parkban, piciny liget az orvosegyetem diákszállója mögött, ragyogóra világított tér a nagyalomás előtt, s ki győzi mind felsorolni?

Porosabb, szemetesebb, mint volt

Az idén is elültette ki-ki a maga virágait. A lakosság a háza táján, a város a teremben, utakon. A locsolóautók a nap 24 órájából majdhogynem 25-ön át járnak le s fel, ontják a frissítő vizsgarakat, s tisztítják az aszfaltot, a bazaltkockákat. De mégis, mégis — nehéz leírni, ha muszáj is — porosabb, szemetesebb a város, mint tavaly volt, vagy a közelmúlt években.

Látja ezt mindenki, aki csak évenként látogat el Szegedre, meg aki egész esztendőn át itt éli életét, akít hivatalosan is érdekel, meg aki csak úgy, kénytelen-kelletlen tapasztalja. Vajon mi lehet az oka?

Egy „fejfel” magasabb lesz
Az ok, csaknem kizárólag: a rengeteg emeletráépítés.

Alig-alig akad olyan utca, melyben ne ágaskodna egy-egy daru, nem csúfoskodna rozzant felvonulási épület, ne hánytak volna rakásra téglát, gerendát, szóval ami az építkezéshez kell. Mehet az ember bármerre, a Széchenyi téren, a Kárász utcán, a Dugonics téren, a Tolbuhin sugárúton, a Lenin körúton, a Püspök utcában, vagy a Kiss Ernő utcában, beállványozott házak mellett visz el az útja.

Egy fejjel magasabb lesz a város — jegyezték meg már szellemesen. De ezt a növekedést, városiasodást meg kell szenvetni. Mert ahol építkeznek, ott tisztaságot tartani majdhogynem lehetetlen. A szél elhordja a kupacokba hordott homokot, utcahosszan recseg a talpak alatt, a lehulló malter foltot ejt az aszfalton, amit azután csak az őszi esők meg a téli fagyok kaphatnak le róla.

Ősszel újakat kezdenek

Senki sem szereti a rendtelenséget, a szemetet, piszkot még úgy sem. Ebben az esetben viszont megéri elszenvetni. Nem tart örökké. A Jósika utcában már elkészült az emeletráépítés, s

most augusztusban sorra kerül a többi is. Szeptemberre, októberre már csak kettőkettő befejezése marad, s november elején, amikor visszateszik helyére a Kiss Ernő utca 3. szám alatti ház »sapkáját« is, befejezték valamennyi 1963-ra tervezett emeletráépítés munkáját.

Egyelőre fellelegezhetünk majd, ha egyáltalán fel érdekes emiatt lélegzeni. Mert Szegeden, szerencsére, még marad ezután is bő lehetősége az emeletráépítésnek. Ősszel tehát újabbakhoz kezdenek az építők a Kossuth Lajos sugárúton, az Április 4 útján, a Lenin körúton és még jó néhány utcában. Am jövőre kevesebbet csinálnak, mint az idén, úgyhogy bizonyára kisebb lesz az átmeneti felfordulás is a belvárosi utcákban.

A városépítés és a városkép nagyonis összefüggő fogalmak. Nyilvánvaló, hogy nem lehet szebb a város, ha nem építik szebbé. Nagyszerű dolog, hogy itt Szegeden nem kell csupán az új házak építésére hagyatkozni, nemcsak az Ögyesszáról elnevezett lakótelep, nemcsak az egyre fogyó foghíjbeépítések juttatják az embereket lakáshoz és kellemesebb környezethez, hanem az emeletráépítések is.

Érdekes hát kiültetni a virágokat, locsolni, mosni az utcákat, még ha nincs is most annyi foganatja, mint más években azelőtt. A csikorgó homok, a mészfoltos aszfalt egyszerűen majdhogynem elkopik a talpunk alól, de ott marad körülöttünk a még szebb, még barátságosabb város, Szeged.

F. K.

Tanulás és iskolai végzettség

Középkorú nők és férfiak egész tömege kezdi észrevenni: közel két évtizeden át tanultak, kíméletlenül elnyomva magukban a fáradtságra, kényelmességre való hajlandóságot, elvonták magukat a családtól, a szerelemtől, a szórakozástól, felhalmoztak magukban rengeteg élettapasztalatot, tucatnyi tanfolyamot is végigjártak, s most mégis az általános iskolánál magasabb iskolai végzettségük.

Legtöbbszörre kommunistákról, vagy a velük egyet akaró, együttműködő pártönkivüliekről van itt szó. Ők voltak mindig a leglelkesebbek, amikor a mi rendszerünk az első lépéseket próbálgatta és különféle közösségi posztokon a nehézségeket, a felelősséget kellett vállalni. Mentek ezek az elvtársak panaszszó nélkül, nem pályáztak babérokra, azt sem kérdezték, mi lesz a fizetés. Egyetlen dolog volt számukra fontos: erősítsék a munkásosztály hatalmát, rakjuk le mihamarabb a közboldogulás fundamentumát. Pártiskolára mentek, szakszervezeti tanfolyamokat végeztek, sok lemondást, akaraterőt igénylő különféle képzőkön vettek részt, párttitkároskodtak, termelészövetkezeti elnökséget vállaltak, mert azt mondták nekik, és ők is úgy érezték, hogy most ez a legfontosabb.

S egyszer csak eljött az idő, amikor megkérdezték tőlük: Neked milyen iskolai végzettséged van, elvtárs?

Először talán többen nem is egészen értették, mit akarnak tőlük. Csak aztán néztek vissza a megtett kátyús úton. Mit is mondjanak? Van már otthon egy dobozban összegyűjtve mindenféle bizonyítvány, igazoló papír, talán még a Vöröskereszt-tanfolyam elvégzéséről is, de lehet-e ezeket felmutatni? Vajon nem neveltséges-e ezeket beírni az iskolai végzettségre is kíváncsi kérdőívekbe? Figyelembe veszik-e valamelyiket, ha nagyobb tudást, szakképzettséget igénylő munkakörök betöltésére pályáznak?

Elismeretük gyakran akadémiával is felér. Becsületük, politikai tisztánlátásuk, kiváló szervezőképességük olyan emberi érték, amely ma is feltétlen tisztelt érdemmel. Teljes önmagukat, szívüket és lelküket adták mindig minden munkahelyen, az ő helytállásuk nélkülözhetetlen volt a nehéz, küzdelmes időkben, és ma is számít rájuk a társadalom. Nem csoda,

ha vegyes érzelmekkel hallják innen is, onnan is a megjegyzéseket: ismerd be elvtárs, hogy lemaradtál.

Általában nem a rosszindulat, hanem a figyelmeztető, segítő szándék szüli ezeket a megjegyzéseket. Az van mögöttük, hogy vállalkozzanak ezek az elvtársak is a munkájukhoz szükséges iskolai végzettség, s ennek megfelelő tudás megszerzésére, mert akkor még értékesebb, még szilárdabb oszlopai lesznek ennek a rendszernek. Próbálják megérteni, hogy a közvélemény, sőt a fejlődés követelménye sem igen szokott disztingválni. Alig-alig nézi, hogy ez és ez ember nem kényelmességből, lustaságból hanyagolta el — mondjuk — a közzgazdasági egyetem elvégzését, hanem azért, mert gondolni is képtelen volt rá, annyi terhet raktak a vállára. Amíg a fiatalok, vagy a felnőttek közül is sokan gimnáziumot, technikumot, főiskolát végeztek, a szóban levő kommunisták a közjó érdekében nyűtték önmagukat tiszta szívvel és teljes odaadással.

A nagy felismerés gyakran csak 35—50 éves korban következett be és válaszlát el állította őket: beiratkoznak középiskolába, egyetemre, vagy keserűen tudomásul veszik, hogy eljárt felettük az idő. A többség az előbbi utat választja, amit az bizonyít legjobban, hogy néhány év óta már valósággal ostromolják a tanintézetek kapuit. Jól tudják, hogy a matematika, az irodalom, a biológia, a kémia stb. elsajátítása — a napi munka mellett — szinte végső erőmefeszítést kíván tőlük, mégis nekivágnak. Beülnek az esti iskolák padjaiba, vagy levelező hallgatóként akarják megszerezni a szükséges iskolai végzettséget. A nehézségeket éppen azért vállalják olyan hősiességgel, mert eddig is mindig a legtöbb gondjal járó helyeken küzdöttek: a szocializmus frontjának első sorában.

Megbecsülést érdemelnek valamennyien. Nem kívánunk tanácsokat adni a pedagógusoknak, hiszen ők hivatásuknál fogva tudják, milyen tiszteltreméltó a családapák és családanyák érdekteljes megismerésére irányuló törekvése. Mégis arra kéri őket társadalmunk: foglalkozzanak velük nagy-nagy szeretettel, megértéssel és odaadással.

F. N. I.

„KÉPVISELŐVÁLASZTÁS”

szépséghibákkal a ruhagyárban

A szakszervezeti bizottság egyik képviselője felállt, s elmondta, hogy az üzemi tanács az üzemi demokrácia legfontosabb szerve, s hogy mivel ez ideig nem felelt meg feladatának, most kormányrendelettel szabályozták újráválasztását. Az új, kevesebb tagú üzemi tanácstól többet várnak a szakszervezetek. Ebből a négy terem-ből két elvtársnőt javasolt az üzemi bizottság ebbe a tanácsba. Elhangzott a két név, meg az, hogy szóljanak hoz-

zá az elvtársak. (Néma a csend.) No, ha senkinek nincs hozzáfűzni valója, szavazásra teszem fel a kérdést. Ki szavaz mellette? S szavaztak...

Majd a szünetekben

Igy történt ez augusztus 6-án a Szegedi Ruhagyárban, az ötös, hatos, hetes, nyolcas terem B-műszakjának termelési tanácskozásán. A termelési értekezlet napirendi pontjai — ahogy tájékoztatott az előadó, a főművezető — a következők voltak: az élüzemfeltételek eddigi teljesítésének ismertetése, az első fél éves eredmények alapján a munkaverseny értékelése, az elkövetkező időszak termelési feladatai. És az üzemi tanács-választás? A válasz úgy hangzott, hogy azt majd a munkaközi szünetekben beszéljük meg.

Azután mégis felállt az üzemi bizottság egy képviselője és a jelenlevőkkel meg-szavaztatta a két jelöltet. Talán kicsit erősnek tűnik ez a kifejezés, de mégis csak így van, mert tudatos választásról nem beszélhetünk. A körttem üléstől kérdeztem meg: beszélgettek-e már az üzemi tanácsválasztásról fenn a műszakon? A válasz nemleges volt.

Ilyen, hogy üzemi tanács van, s hogy ezt újjáválasztják bizonyára már mindenki hallott róla, de ennél a négy teremnél, éppen az újjáválasztás miéjtéről, szükségességéről nem beszélgettek. S hogy ez mennyire így van, annak bizonyossága, hogy maga az előadó is még csak arról sem tudott, hogy ez is

termelési tanácskozás egyik napirendi pontja.

Ne formálisan!

Megjelent a kormányrendelet, s minden legalább száz főt foglalkoztató vállalatnál, üzemi gazdaságban hozzáláttak annak végrehajtásához. Napjainkban több szó esik arról, hogy az üzemi tanácsokat úgy kell újjáalakítani, hogy megfeleljenek rendeltetésüknek. Ne csak formai szerv legyen, s tagjai ne csupán címüket viseljék — hanem gyakorolják is jogukat, kötelezéseiket. Az üzemi tanács, az üzemi demokrácia legfontosabb szerve. Legyen ez így a valóságban mindenütt.

S az, hogy a jövőben hogyan állja majd meg helyét, hogyan látja el feladatát, nem szabad a véletlenre bízni. Már most, a kezdet kezdetén, a szervezésük időszakában arra kell törekedni, hogy megfelelő tekintélyt, értelmet adjunk az új üzemi tanácsoknak.

Jelentőségének megfelelően

A kormányrendelet szabályozza az üzemi tanácsok feladatát, meghatározza rendeltetését és az újráválasztástól sokat vár. A szakszervezetek is egyik fő támaszunknak akarják, és kell is, hogy tekintsék majd ezeket a szerveket, de ahhoz, hogy követhessünk, adni is kell. S most »csak« annyit kell adni, hogy méltóságának, fontosságának, jelentőségének mértékében válasszák mindenütt — még a Szegedi Ruhagyárban is — az új üzemi tanácsokat.

Méry Eva

UTAZÁS ELŐTT

A televízió Ki mit tud? versenyének egyik győztese, a Kék csillag tánczenekar most indul háromhetes szovjetunióbeli turnéra. Az együttes mindössze egy éve alakult tagjai nagyon fiatalok, tanulnak és dolgoznak. Szakály László zongorista a Műszaki Egyetemre jár, Szakály Mátyás, a bőgős gimnazista, Frank Gábor dobos a Prés és Kovácsoltárgyár idomszerése, Szabó István gitáros szerszámkészítő, a szaxofonista Kohárszky József egyetemre készül. Felvételünkön: elutazás előtt a gyakorlás közben kis szünetet tart az együttes.

Csodálatos volt!

Sorok az őszibarack-kiállítás vendégkönyvéből

Bezárult Szegeden az országos őszibarack-kiállítás. A kiállításról azonban még ma is beszélnek, sőt a vendégkönyvi bejegyzések szerint híre túlszárnyalta az ország határait.

«Ime egy nagyon jól sikerült kiállítás, amely a leg-szebb őszibarack-termet tartalmazza, amelyet valaha is láttam» — írta a vendégkönyvbe az első külföldi vendég, egy párizsi asszony. Hasonlóan vélekednek a többi külföldi vendégek is. Éva Beniczky Romániából a következőket írta a vendégkönyvbe: »A kiállítás csodálatos, nem láttam hozzá hasonlót. Jó ötlet volt a külföldi csomagolás bemutatása is«. Marianne Carl az NDK-ból rövid, tömör észrevételt tett: »Ilyen fejedelmi gyümölcsöket szállítsanak nekünk is«.

Írtak a vendégkönyvbe kínaiul és japánul, oroszul és angolul, franciául és németül, de azért a legtöbben a hazaiak voltak. Közöttük híres professzorok, mezőgazdasági szakemberek is elismeréssel adóztak a jól megrendezett, az őszibarack-termelés fejlődését bemutató kiállításnak.

A vendégek azonban nemcsak néztek, hanem kóstoltak is az izletes gyümölcsökből. Hogy meg voltak elégedve az is bizonyítja: a kiállításán 50 ezer forint értékű őszibarackot adtak el.

Szép dolog az eredményeket felsorolni és elkönyvelni a sok elismerést, de nem szabad megfeledkeznünk azokról sem, akik sokat dolgoztak a kiállítás sikeréért. S ilyenek szép számmal voltak. Szorgalommal, fáradhatatlanul terveztek és rendezték a hivatásos rendezők, valamint a Csongrád megyei MÉK, a megyei és a városi mezőgazdasági és kereskedelmi osztály dolgozói is. Talán valamennyiük közül a legtöbbet tett a kiállítás sikeréért Kurucz Árpád, a városi tanács kereskedelmi osztályának előadója. Már a kiállítás megkezdése előtt hónapokkal megkezdte a szervezést, járta az országot, gyűjtötte a nevezéseket stb.

S amikor most idéztünk a vendégkönyvből, akkor az elismerő sorok nekik, a kiállítás szervezőinek is szóltak. Meg persze dicsérték parasztságunk hozzáértését, tudását is.